

θαροτάτην. Ἐτραγώδησε δὲ κατὰ προτίμησιν μὲν, ἀλλὰ δῆθεν τυχαίως, θαυμασίαν μελωδίαν τῆς Βασιλείας Sabā καὶ ὁ νέος συνεκινήθη σφόδρα ἐκ τῆς θριαμβευτικῆς καὶ περιπαθεστάτης ἐκφράσεως μεθ' ἧς ἡ νεῆνις ἔψαλλε τὴν ἐπαναλήψιν:

Plus grand dans son obscurité
Qu'un roi paré du diadème,
Il semblait porter en lui-même
Sa noblesse et sa majesté ! *

Προδηλότατα πρὸς αὐτὸν ἀπέτεινε τοὺς λόγους τούτους. Τὸν περιεκάλυψεν ὡς διὰ πορφύρας βασιλικῆς καὶ τὸν ἐκόσμησεν ὡς διὰ διαδήματος. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν αἱ δύο ψυχαὶ συνεκινώθησαν, καὶ ἐφάνη ὅτι κατὰ τι ἐξεληθὼν ἐξ ἐκείνης ἦλθε εἰς αὐτόν. Νέφος διήλθε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Γεωργίου καὶ ἐσκοτίσθη τὸ βλέμμα του. Ὅτε δὲ ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ καὶ νὰ παρατηρήσῃ, ἡ νεῆνις εἶχεν ἤδη ἀρχίσῃ τὴν περιφημον μελωδίαν τοῦ Κουρέως: «Una voce poco fa...» μετὰ ζωηρότητος ἄμα καὶ ἀδιαφορίας διαψευδούσης οἷαν δῆποτε συγκίνησιν.

Ὁ Γεώργιος ἐκάθητο ἀπελπισ καὶ διανοούμενος: «Εἶμαι ἀνόητος νὰ κάθημαι ἐδῶ νὰ μου σπαράσῃ αὐτὴ τὴν καρδίαν μου ὡς διασκεδάσιν. Ὁ Κροίμενίλ ἀπατᾶται καὶ ἐγὼ δὲν εἰδεύρω ποῦ πλανῶμαι. Ἐμπρός! ἀπόφασιν ἀπαιτεῖται. Ἄς φύγω νὰ τελειώσῃ ἡ κωμωδία!»

Ἐγερθεὶς ζωηρῶς προσῆλθε πρὸς τὴν θεαίν Ἰσαβέλλαν καὶ εἶπε:

— Σὰς παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσετε, δεσποινίς. ἔχω νὰ προετοιμάσω πολλὰ ἀκόμη διὰ τὸ ταξιδίδιόν μου, καὶ πρέπει νὰ πηγαίνω...

— Πῶς! τόσον γρήγορα; εἶπεν ἡ γηραιὰ κόρη. Ἀλλὰ τουλάχιστον δὲν θὰ σὰς ἴδωμεν καὶ αὖριον;

— Δὲν πιστεύω, ἀπεκρίθη μετὰ φωνῆς τρεμούσης... καὶ λυπούμαι πολὺ...

— Καὶ ποῖαν ὥραν ἀναχωρεῖτε;

— Κατὰ τὰς δύο.

— Θὰ ἔλθω λοιπὸν νὰ σε ἀποχαιρετίσω αὖριον, ἀνεφώνησεν ὁ Ῥοβέρτος. Θὰ φάγωμεν μαζὶ εἰς τοῦ ἐξαίρετου φίλου μας κυρίου Μαλεζῶ.

— Χαίρετε, κύριε μαρκήσιε, χαίρετε, δεσποινίς, ἐτραύλισεν ὁ Γεώργιος.

— Μὴ λησμονεῖτε, κύριε Γεώργιε, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ὅτι εἰς τὸ Κλαίρεφόν πάντοτε θὰ εἰσθε ὡς ἐν τῇ οἰκίᾳ σας.

Ὁ νέος προσέκλινεν οὐδὲν ἀποκριθεὶς κύμα πικρότατον ἀνέβαιναν ἀπὸ τῆς καρδίας του εἰς τὰ χεῖλη.

— Χαίρετε, ἐπανελάθεν.

Ἡ Ἀντωνία ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρά της καὶ αὐτὸς τὴν ἔθλιψε καὶ τὴν εὖρε χλιαρὰν καὶ εὐάρεστον, ἐν ᾧ ἡ χεὶρ του ἦτο παγερά. Ἀπέβλεψεν ἀπελπισ πρὸς τὴν κόρην ἣν ἐλάτρευε, καὶ ἀνεκάλυψεν ἐν τῷ βλέμματι αὐτῆς ἀκτίνα ἀγάπης καὶ οἰκτου.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

* Τουτέστιν: Ἀφανὴς μὲν ἀλλὰ ἀνώτερος βασιλεὺς ὢν, ἐφαίνετο ἔχων ἐν ἑαυτῷ ἔμφυτον τὴν εὐγένειάν του καὶ τὴν μεγαλιότητα.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΛΒ'

— Ἐὰν τὸ ἐπιτρέπετε, κύριε, Φουϊνῇ, ἐπανελάθεν ὁ ψευδὴς ἀντιπρόσωπος, θὰ πῶμεν ἐπίσης εἰς ὑγείαν τῶν κυριῶν, διότι στοιχηματίζω ὅτι εἰς Σαβινὺ θὰ ὑπάρχουν ὠραῖαι γυναῖκες.

— Ἐὰν ἤθελα νὰ κερδήσω χρήματα θὰ στοιχηματίζα.

— Μπα! εἶνε λοιπὸν ὁ τόπος ἀδικημένος ὑπὸ τὴν ἐποψίν τοῦ φύλου, τὸ ὁποῖον κάμνει εὐχάριστον τὴν ζωὴν;

— Εἰσθε λοιπὸν τῆς ιδέας ὅτι κάμνει εὐχάριστον τὴν ζωὴν;

— Μὰ τὴν πίστιν μου! ναί. Δὲν εἶμαι πλέον κανένας νέος ἀρχάριος, θυσιάζω ὁμῶς ἀκόμη εἰς τὰ θέλητρα, εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι καὶ σεῖς δὲν τ' ἀποχαιρετίζατε ἀκόμη.

— Κύριε, ἀπήντησε μεγαλοπρεπῶς ὁ ἀποσυρθεὶς ἔμπορος, δὲν ἠθέλησα ποτέ νὰ ὑπανδρευθῶ, διότι γνωρίζω τὰς δυσκολίας τοῦ γάμου. Καὶ ἀκόμη περισσότερο, δὲν ἔκαμα τὴν ἀνοησίαν νὰ περιπλεχθῶ εἰς ἀθεμίτους σχέσεις. Εἶδα ἐκ τοῦ πλησίον τὰς συνεπειὰς τῶν σχέσεων τὰς ὁποίας ἀποκρούει ἡ ἠθικὴ.

— Ἀλήθεια; ἠρώτησε γελῶν ὁ κύριος Λεκόκ. Εἴχατε λοιπὸν φίλους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν τελείως παραλυμένοι;

— Φίλους, ὅχι. Δὲν θὰ τὸ ἤθελα οἱ φίλοι μου νὰ συναναστρέφονται πρόσωπα ἀνθήκια. Καὶ μάλιστα προσθέτω ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐδεχόμην ποτέ. Εἶχον ὁμῶς ἕνα συνεταῖρον, ὁ ὁποῖος ἐπλήρωσεν ἀκριβῶς τὰς παραλυσίας του.

— Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι κατεστράφη;

— Ἀκόμη χειρότερα. Ἐδολοφονήθη.

— Ἐδολοφονήθη! ἐπανελάθεν ὁ κύριος Λεκόκ προσποιούμενος ἔκπληξιν, ἐνῷ ἦτο λίαν συγκεκλινημένος ἐκ τῆς ἐλπίδος νὰ μάθῃ νεώτερόν τι περὶ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ Λερέ. Πῶς διάβολο τὸ ἔπαθεν αὐτό;

— Φαίνεται ὅτι ἔρχεσθε ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, ἀπήντησεν ὁ Φουϊνῇ σοβαρῶς. Ὁ λαὸς αἰέφημερίδες τῆς Γαλλίας δὲν ἔκαμαν ἐπὶ τέσσαρας μῆνας ἄλλον λόγον παρὰ δι' αὐτό, καὶ ὁ δολοφόνος μάλιστα κατεδικάσθη εἰς θάνατον πρὸ τριῶν ἐβδομάδων.

— Καλὰ! ἐνθυμοῦμαι. Εἶνε ἡ ὑπόθεσις τῆς γυναικὸς ἐκείνης... εἰς τὴν συνοικίαν Μουφετάρ... ἡ ὑπόθεσις τῆς δάμας τῆς πίκας... Τὸ ἀνέγνωσα αὐτό, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμούμην πλέον ὅτι ὑπῆρχεν ἐπίσης καὶ ἄνθρωπος φονευμένος.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, κύριε, ἦτο ὁ ἀτυχὴς Λερέ, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξα ἄλλοτε

συνεταῖρος. Πέτρος Λερέ, τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου Λερέ Βερὰρ καὶ Συντροφία.

— Τότε, θὰ σὰς ἐπροσκόλεσαν ὡς μάρτυρα;

— Ὅχι, κύριε. Ὅταν τὸ δυστύχημα αὐτὸ συνέβη, ἐγὼ εἶχα ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὴν ἐταιρίαν πρὸ τριῶν ἐτῶν. Ὁ Βερὰρ, ὁ πρῶν πρῶτος ὑπάλληλός μου, ἠγόρασε τὸ μερίδιόν μου. Καὶ αὐτὸς ὁμῶς θὰ τελειώσῃ ὅπως ὁ ἄλλος. Ἐνας κακοήθης, ἕνας γυναικάς, ὁ ὁποῖος συναναστρέφεται μὲ τὰς γυναῖκας τοῦ θεατροῦ.

Αἱ σκέψεις τοῦ κυρίου Φουϊνῇ ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ διαδόχου του, διεκόπησαν ὑπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ κύρ Βονασῶν, ὅστις ἔφερε δύο φιάλας μὲ πῶμα ἐπάργυρον.

Ἐσπευσε νὰ ἐκπωματίσῃ τὴν μίαν, ἐπειδὴ δὲ, προβλέψας τὸ φιλοδώρημα τοῦτο, εἶχε κοσμήσῃ τὴν τράπεζαν διὰ ποτηριῶν τοῦ καμπανίτου, ὁ ἀφρὸς ἐπάφλασεν ἀμέσως, καὶ οἱ δαιτημόνες συνέκρουσαν τὰ ποτήριά των.

Ὁ Φουϊνῇ δὲν ἄφινε ποτέ νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ πῇ ὅταν αὐτὸς δὲν ἐπλήρωνε.

— Δὲν κατέθεσα λοιπὸν εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ἐν τούτοις, ἐγὼ εἶμαι ὁ μόνος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἤκουσε τὰς ἐκμυστηρεύσεις τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοῦ Λερέ, ὁ τελευταῖος, ὁ ὁποῖος τοῦ ὠμίλησε.

ΛΕ'

— Πῶς! εἰδате τὸν Λερέ τὴν ἡμέραν ποῦ τὸν ἐδολοφονήσαν; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λεκόκ, προσπαθῶν νὰ καταστείλῃ τὴν συγκίνησιν του.

— Μίαν ὥραν πρὸ τοῦ φόνου, ἀπήντησεν ὁ Φουϊνῇ μετὰ στόμφου ἀστοῦ, αἰσθανομένου ὅτι τὸν ἀκροάζονται μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ ὅτι δύναται νὰ ρητορεύῃ ἐν ἀνέσει.

— Ἀλήθεια; Διηγηθῆτέ μου λοιπὸν τί σὰς εἶπε, διότι θὰ εἶνε πολὺ περίεργον. Δὲν παρηκολούθησα τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλ' ἀνέγνωσα ἀρκετὰ, ὥστε μοῦ κεντᾶται ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν γνωρίσω κατὰ βάθος.

— Ἐπετύχατε νὰ πέσετε εἰς ἐμέ, διότι ἐγὼ θὰ σὰς εἰπῶ ὅ,τι κανεὶς δὲν γνωρίζει. Ὁ Φουϊνῇ ἐγαυρία, λέγων ταῦτα, ὁ δὲ πατήρ τοῦ Λουδοβίκου μόλις συνεκράτειτο.

Ἦλπιζεν ὅτι ὁ γέρον αὐτὸς βλάξῃ ἀπεκαλύπτειν αὐτῷ ἄγνωστον τινα λεπτομέρειαν, καὶ ὅτι αἱ ἐκμυστηρεύσεις αὐτοῦ θὰ ἐχορήγουν νέας ἐνδείξεις περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ καταδίκου.

Ὁ ξενοδόχος εἶχεν ἐπανελθεῖ εἰς τὸ μαγειρεῖόν του, καὶ οὕτως ἡ παρουσία του οὐδόλως πλέον ἠνώχλει τὰς διαχύσεις τοῦ κενοδόξου καὶ φλυαροῦ ἐμπόρου.

— Ἀγαπητὲ κύριε, ἐπανελάθεν οὕτως, ἀπορεῖτε ὅτι ἐφύλαξα διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γνωρίζω. Νομίζετε ὅτι ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὸν ἀνακριτήν, νὰ καταθέσω εἰς τὸ κακουργοδικεῖον...

— Σὰς ὁμολογῶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν,

ὅτι ἐγώ, ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σας, θὰ παρουσιαζόμην, εἶπε ζωηρῶς ὁ ψευδὴς ἀντιπρόσωπος, ὅστις ὑπελόγιζε νὰ ἐπικαλεσθῇ, ὅταν ἡ στιγμή ἤθελε τῷ φανῇ κατὰλληλος, τὴν μαρτυρίαν τοῦ κύρ Φουϊνῆ.

— Ἐγὼ ὅμως, εἰς αὐτὸ ἐπάνω ἔχω ἄλλας ἀρχάς. Πρὸ πάντων ἔχω ἀρχάς. Νομίζω ὅτι ἕκαστος πολίτης ὀφείλει νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν εἰς τοὺς δικαστάς, ὅταν οἱ δικασταὶ τὸν ἐρωτῶσι. Νομίζω ὅμως ἐπίσης ὅτι δὲν εἶνε ὑπόχρεως νὰ ὁμιλήσῃ ὅταν δὲν τὸν ἐρωτήσουν τίποτε.

— Ἐν τούτοις...

— Συγγνώμην! Πρέπει νὰ πληρώνω τοὺς φόρους μου, δὲν εἶνε ἀλήθεια; Ἐὰν λοιπὸν δὲν τοὺς πληρώνω, ὁ εἰσπράκτωρ πρέπει νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ. Ἀφοῦ οἱ δικασταὶ δὲν μὲ ἐπροσκάλεσαν, δὲν ἔπρεπε ἐγὼ νὰ τρέξω κατόπιν των διὰ νὰ τοὺς διαφωτίσω. Αὐτοὶ πέρνουν τὸν μισθόν, λοιπὸν ἄς τὸν κερδίζουν, ἀφοῦ κάμνουν τὸ καθήκον των. Ἐγὼ δὲν εἰμαι κλητῆρας ἀστυνομικός.

— Αὐτὸ εἶνε ὀρθόν, ἐψέλλισεν ὁ κύριος Λεκὸκ κατὰπληκτος ἐκ τοῦ παραλόγου τούτου συλλογισμοῦ, ὅστις οὐδόλως σχεδὸν ἐνδιέφερεν αὐτόν. Ἐλέγετε λοιπὸν ὅτι εἶδατε τὸν πρῶν συνέταϊρόν σας ὀλίγον καιρὸν πρὸ...

— Θεέ μου! ναί. Φαντασθῆτε ὅτι εἶχα ὑπάγει εἰς Παρισίους διὰ νὰ εἰσπράξω ἀπὸ τὸ Ταμεῖον τὰ τοκομεριδιά μου... πηγαίνω καθὲς ἐξαμηνίαν... Ἦτο 13 Ἰανουαρίου, ἓνα Σάββατον. Ἦθελα νὰ ἐπιστρέψω εἰς Σαβινὸν τὴν ἰδίαν ἐσπέραν, διότι δὲν ξενοπλαγιᾶζω ποτέ. Αὐτὸ εἶνε ἡ ἀρχή μου. Ἦναγκάσθηκα νὰ ὑπάγω εἰς Βατινιὸλ δι' ὑπόθεσιν, καὶ ἦσαν ἐπὶ ὥραι περασμέναι ὅταν τὸ λεωφορεῖον μὲ ἀφῆκεν εἰς τὸ Ὠδεῖον. Ἡ ἀμαξοστοιχία ἀνεχώρει εἰς τὰς ὀκτώ, καὶ εἶχα ἀκριβῶς τὸν καιρὸν νὰ ὑπάγω πεζὸς εἰς τὸν σταθμόν. Δὲν πέρνω ποτὲ ἀμαζάν' καὶ αὐτὸ ἀκόμη εἶνε ἀρχή μου. Τραβῶ, καὶ ποῖόν ἀπαντῶ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Σουφλῶ; Τὸν Λερέ, ὁ ὁποῖος κατοικοῦσε δύο βήματα μακρὰ. Μὲ πλησιάζει, μὲ συνοδεύει καὶ ἀρχίζει νὰ μοῦ διηγῆται, κατὰ τὴν συνήθειάν του, τοὺς τελευταίους ἔρωτάς του. Μολονότι τοῦ εἶπον ὅτι αὐτὰ δὲν μὲ διασκεδάζουν καθόλου, αὐτὸς ἐξηκολούθει νὰ διηγῆται πάντοτε. Ἐφθασαν στιγμαὶ κατὰ τὰς ὁποίας ἤθελα νὰ κλείσω τὰ αὐτιά μου. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἶχεν ὄρεξιν, καὶ μοῦ διηγήθη ὅλην τὴν ἱστορίαν μιᾶς Ἀγγλίδος, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε γνωρισθῇ εἰς τὸ Λονδίνον, ποῦ εἶχεν ὑπάγει περίσου διὰ μίαν δίκην.

— Τῆς γυναικός, ἡ ὁποία ἐδολοφονήθη μαζὺ μ' αὐτόν;

— Ἀκριβῶς. Μοῦ εἶπε θαύματα δι' αὐτήν. Καλλονὴ ἀπὸ τὰς σπανίας, καὶ ἡ ὁποία τὸν ἐλάτρευε... μὲ τὰ πενήντα δύο τοῦ χρόνι... φαντασθῆτε... καὶ ἡ ὁποία ἐκατοικοῦσε, διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ. Εἰς αὐτὸ ἐπάνω τὸν ὕβρισκα, καθὼς καταλαμβάνετε, καὶ αὐτὸς ἐθύμωσε. Τότε, ἤρχισα νὰ τὸν

ψάλλω. Τοῦ ἔκαμα τὴν παρατήρησιν, ὅτι θὰ ἔκαμνε περὶ φρόνιμα νὰ κἀθεταὶ μὲ τὴν γυναῖκα καὶ μὲ τὰ παιδιὰ του, παρὰ νὰ τρέχῃ κάθε βράδῳ εἰς τὸ σπῖτι μιᾶς παραλυμένης. Διότι ἐπήγαινε εἰς αὐτὴν κάθε βράδῳ, ὁ ἀνόητος. Ἐεῦρετε τί μοῦ ἀπάντησε; Μοῦ ἀπάντησε ὅτι ἀκριβῶς διέταξε καὶ ἐπήγαν ἓνα ὥραϊον δεῖπνον εἰς τὴν παλλακίδα του, καὶ ὅτι, ἂν ἤθελα νὰ ὑπάγω νὰ δειπνήσωμεν μαζὺ, θὰ διεσκεδάζαμε θαυμάσια. Ἄν ἀκούατε μὲ τί τρόπον τοῦ ἀπαιτοῦνται!

— Εἴθε νὰ ἐπήγαίνετε, διότι δὲν θὰ συνέβαινε τὸ κακούρημα.

— Νομίζετε; Λοιπόν, ἐγὼ εἰμαι βέβαιος ὅτι ἀντὶ δύο, θὰ ἦσαν τρία πτώματα, εἶπεν ὁ Φουϊνῆ διὰ τραγικοῦ ὕψους. Ἐὰν ἐπήγαίνα ἐκεῖ, δὲν θὰ ἔπινα σήμερὰ τὸ πρῶτ' μαζὺ σας καμπανίτην.

— Πῶς θὰ κατῴρθωνε ὁ δολοφόνος νὰ προσβάλῃ δύο ἄνδρας;

— Ὁ δολοφόνος δὲν ἦτο ὁ μόνος του, διότι συνέλαβαν τὸν συνένοχόν του, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὴν γυναῖκα μέσα εἰς ἓνα κιβώτιον... Ἐεῦρετε, αὐτὸν τὸν κωφάλλον, τὸν ὁποῖον τόσῳ ἀνόητα τὸν ἀφῆσαν νὰ φύγῃ... Καὶ ἔπειτα ὁ δολοφόνος τὰ εἶχε μὲ τὸν Λερέ, ἦτο ἀποφασισμένος νὰ τὸν ξεκάμῃ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καὶ ἡ παρουσία μου δὲν θὰ τὸν ἐμπόδιζε.

— Πῶς ἤξεύρετε ὅτι εἶχε προμελετηθεῖ νὰ...;

— Ὁ Λερέ μοῦ εἶπεν ἀρκετὰ διὰ νὰ εἰμαι δι' αὐτὸ βέβαιος. Ὅσον πῶς τὸν ἀκούω ἀκόμη νὰ μοῦ διηγῆται τὴν ὑπόθεσιν του εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Πανθέου. Μοῦ ἔλεγε: «Θὰ ἤμουν, φίλε μου, πολὺ εὐτυχής, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἓνας λιμοκοτόρος, ὁ ὁποῖος τριγυρίζει τὴν Ἀγγλίδα μου, διὰ νὰ μοῦ τὴν πάρῃ. Φαίνεται ὅτι τὴν εἶχε γνωρίσει εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ὅτι τὴν ἀπάντησε πάλιν εἰς τοὺς Παρισίους. Τὸν ἀπάντησα ἕως τώρα δύο ἢ τρεῖς φορὰς τὸ ἐσπέρας νὰ βγαίῃ ἀπὸ τὸ σπῖτι, τὴν ἰδίαν στιγμήν ποῦ ἐγὼ ἔμβαινα, καὶ ὑποπτεύω πῶς ἔπεισε τὴν Μαρίαν νὰ μὲ ἀφήσῃ, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Διέταξε μάλιστα τὴν θαλαμηπόλον τῆς νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ κιβώτιά της, καὶ χθὲς τὸ βράδυ μὲ ἐφοβήσεν ὅτι θ' ἀναχώρησεν ἀπόψε. Ἐμαλώσαμεν διὰ τὸν λιμοκοτόρον, ἀλλὰ μοῦ τὸ ἐδείξε καθαρὰ πῶς δὲν τὸν συλλογίζεται καθόλου. Συνεφιλώθημεν ἔπειτα, καὶ ἀπόψε, φίλτατέ μου, εἰς τὰς ἐννέα δειπνῶ μαζὺ τῆς.» Πόσον ἀνόητος ποῦ ἦτον ὁ δυστυχὴς Λερέ, συνεπέρανε ὁ Φουϊνῆ.

— Δὲν σὰς εἶπε τίποτε ἄλλο; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λεκὸκ διὰ φωνῆς τρεμούσης.

— Ἀ! ἐλησμόνησα τὰ καλλίτερα. Ἐχειρονομοῦσε, καὶ μοῦ εἶπε τοῦλάχιστον δέκα φορὰς: «Ἄν ὁ ὥραϊος αὐτὸς ἐργολάβος ἀποφασίσῃ νὰ φανερωθῇ τὴν ὥραν ποῦ θὰ δειπνοῦμεν, θὰ τὸν πετάξω ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Εἶνε εὖρωστο παιδί, ὑψηλό, μελαγχροινό, εἰκοσι ὀκτὼ ἐτῶν, μὲ μαῦρα γένεια καὶ ἀνοικτοὺς ὤμους, ἓνα δυνατὸ παλληκάρι, δὲν μοῦ κάνει ὅμως κανένα φόβον, καὶ θὰ τοῦ κάμω τὸν λο-

γαριασμόν του περὶ γρήγορα, ἀφ' ὅ, τι φαντάζεται. Αὐτὸ θὰ τὸν κάμῃ νὰ μὴν ἀνακατεῦται εἰς τὰ ξένα πράγματα. Αὐτοὶ οἱ οὐτιδανοὶ δὲν ἔμπορουν νὰ ζυγισθοῦν μαζὺ μου. Ἐχω τόσα χρόνια ὅσας χιλιάδας λίτρας εἰσόδημα, ὅμως ἔχω καὶ χέρι δυνατὸ, ἀγαπητέ μου.» Ἀλήθεια, προσέθεσεν ὁ κύρ Φουϊνῆ μετὰ τινος εἰρωνικοῦ μορφασμοῦ, ἠμποροῦσε νὰ καυχῆθῃ διὰ τὸ χέρι του. Αὐτὸς ὅμως ὁ κακοῦργος Λεκὸκ τοῦ ἔσπασε τὸ κεφάλι πρὶν λάβῃ καιρὸν νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του.

Ἀκούων προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦτο, εἰς ὃ ὁ πρῶν συνεταῖρος τοῦ Λερέ προσέθετεν ὕβριστικὸν ἐπιθετον, ὁ πατὴρ τοῦ καταδίκου ἐρρίγησεν, ὡς εἰ ἤκουσε δευτέραν φορὰν ἀπαγγελλομένην τὴν εἰς θάνατον καταδίκην τοῦ υἱοῦ του.

Αἱ λεπτομέρειαι, ἃς ὁ ἀποτρόπαιος γέρον ἐγίνωσκεν ἐκ τοῦ φίλου του, οὐδεμίαν πλέον ἄφινον ἀμφιβολίαν.

Ἦτο ἀκριβῶς ἡ εἰκὼν τοῦ Λουδοβίκου, ἣν ὁ δολοφονηθεὶς ἔμπορος εἶχε κάμει ὅταν περιέγραψε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀντιπάλου του, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει, ἡ εἰκὼν αὕτη οὐδόλως ὁμοιάζε μὲ τὴν τοῦ Τολβιάκ.

Ὁ κύριος Λεκὸκ, ἀποτεθαρρημένος, ἀνθίστατο κατὰ τῆς ταραττούσης αὐτὸν συγκινήσεως.

Κατῴρθωσεν ἐν τούτοις νὰ ὑπερικήσῃ αὐτήν, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐρωτήσῃ τὸν κύρ Φουϊνῆ περὶ πολλῶν πραγμάτων, ἅτινα ἤθελε νὰ διευκρινήσῃ, ὅτε ἡ θύρα ἠνεώχθη ἀποτόμως, καὶ ἄνθρωπος μακρὺς ὡς ἡμέρα νηστείας, καὶ ἰσχνὸς ὅσον καὶ μακρὺς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον ὡς ὁβούζιον ἐντὸς κρύπτῃς.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις ὁμοιάζεν ἐντελῶς πρὸς τὸν Δὺν-Κισσῶτον, ἦτο ὁ διάσημος Ταμβουρνάκ, τῆς Τουλούσης, δειγματολόγος πλακούντων ἐξ ἥπατος νησῶν, καὶ περιπλέον ραψωδός.

Ἔστη πρὸ τοῦ Φουϊνῆ, ὡς ὑψίφωνος ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ, καὶ ἤρχισε νὰ ἀδῇ διὰ φωνῆς βραχνῶδους τὸ ἄσμα τοῦ Joconde.

Ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου δὲν εἶχε σχεδὸν ὄρεξιν νὰ γελάσῃ, καὶ ἐν τούτοις ἡ ἀπρόοπτος αὕτη ἐμφάνισις ἐφαίδρυνεν αὐτὸν ὀλίγον.

Ἐγίνωσκεν, ἄλλως τε, ὅτι ὁ ἀπεσταλμένος οὗτος διὰ τοὺς πλακούντας τῆς Νεράκ, εἶχε πρὸ μικροῦ διατρέξει τὰ περὶχωρὰ τοῦ Σαβινῶ, καὶ ἠλπίζεν ὅτι, μετὰ τῶν ἀσκόπων φλυαριῶν του, ὁ Ταμβουρνάκ θὰ τῷ ἐχορήγει ὠφέλιμόν τινα πληροφορίαν.

Κύριε, εἶπεν ὁ κύρ Φουϊνῆ, ἔπρεπε νὰ ὑπάγετε νὰ τραγηθήσετε ἔξω.

— Πάντοτε τὰ ἔχετε μαζὺ μου, ἀνέκραξεν ὁ Γάσκων. Διατί; Διότι ἡστειεύθην μαζὺ σας χθὲς; Αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος. Αἱ ἡμέραι διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην, ἀλλὰ δὲν ὁμοιάζουν. Σήμερον τὸ πρῶτ' εἰμαι ἀπλοῦς καὶ ἡμερος, ἂν ἓνα βρέφος ποῦ γεννᾶται καὶ ἠμπορεῖτε, χωρὶς ἐμπόδια, ἐνάρτετε συμπολίτα, νὰ μὲ δεχθῆτε διὰ νὰ συμμερισθῶ καὶ ἐγὼ τὰς διασκεδά-

σεις σας. Ἐν πρώτοις, ὦ Φουϊνή, ἐσκόρπισα τὸ δηλητήριο, τὸ ὁποῖον εἶχα μέσα μου, καὶ δὲν μοῦ μένει πλέον. Πρὸ ὀλίγου ἐφλυάρησα δύο ὥρας ἕως νὰ ξυρίσω τὸν Ἀγγλον, καὶ δὲν ἔχω πλέον ὀρεξιν νὰ ξυρίσω κανένα.

ΔΣ

Ἡ ἀπάντησις αὕτη διήγειρε τὴν προσοχὴν τοῦ κυρίου Λεκόκ.

Δὲν ἠδύναντο νὰ ὁμιλήσωσιν ἐνώπιον αὐτοῦ περὶ Ἀγγλου, περὶ Ἀγγλίδος καὶ περὶ Ἀγγλίας ἀκόμη, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ πάραυτα τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ.

Ἦτο ὅμως λίαν νοήμων, ὅπως μὴ ζητήσῃ ἀμέσως πληροφορίας περὶ τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον ἀνέφερεν ὁ Ταμβουρνάκ.

Ὁ κύριος Φουϊνὴ ἀνέλαθεν ἐν τούτοις νὰ τῷ χορηγήσῃ τὰς πληροφορίας ταύτας. Πειραχθεὶς διότι ὁ ἀντιπρόσωπος διέκοψε τὴν ὁμιλίαν του, καί, ἵνα ἀπαλλαγῇ τοῦ ὀχληροῦ τούτου ἀστείου, ἐσπευσε νὰ τὸν ἀντιλέξῃ.

— Πιστεύω περισσότερο, ὅτι ὁ Ἀγγλος σ' ἐξύρισε, εἶπε μορφάζων ὡς εἰ ἔτρωγεν ἀγουρίδα.

— Μάθετε, καλὸ μου γεροντάκι, ὅτι δὲν ξυρίζουν τὸν Ταμβουρνάκ, ἀπήντησεν ὁ Ταμβουρνάκ διὰ τοῦ σοβαρωτέρου τρόπου. Ὁ Ἀγγλος σας εἶνε ἔξυπνος, ἐξυπνότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς κατοίκους ὧλων αὐτῶν τῶν δῆμων, καὶ ἀπόσας ἀκόμη. Μάθετε ὅμως, ἐνάρτε Φουϊνή, ὅτι ἦρε τὸν δάσκαλόν του μαζί μου.

— Παραμύθια. Στοιχηματίζω, ὅτι οὔτε σὲ ἐδέχθη.

— Τί, στοιχηματίζετε;... Νὰ τὸ ἔξυρετε ὅμως, ἂν εἶνε ὀλιγώτερος ἀπὸ ἐξυποτίλαις καμπανίτου, δὲν στοιχηματίζω, διότι ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ μισῆ δωδεκάδα τοῦλάχιστον διὰ νὰ καταπραῖνω τὴν δίψαν, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησα σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός μου. Ἐγὼ ὅμως στοιχηματίζω, ὅτι δὲν ἐπληρώσατε σεῖς ταῖς δύο ὑποτίλαις ποῦ βλέπω ἐπάνω ᾧ τὸ τραπέζι.

Ὁ Φουϊνὴ ἀπήντησε δι' ἀνάρθρου γρυλλισμοῦ, ὁ δὲ κύριος Λεκόκ ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας ἵνα λάβῃ μέρος εἰς τὴν συνδιάλεξιν.

— Μεταξὺ συναδέλφων δὲν ἀρνοῦνται νὰ συγκρούσουν τὰ ποτήρια, εἶπε πληρώσας ποτήριον, ὅπερ προσέφερεν εἰς τὸν Ταμβουρνάκ.

— Μοῦ ἐνθυμίζετε, πολίτα, εἶπεν οὗτος, ὅτι ἐλησμόνησα νὰ παρουσιασθῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος. Σὰς λέγω «πολίτα», διότι ὑποθέτω, ἀγαπητέ συνάδελφε, ὅτι ὁ τίτλος αὐτὸς δὲν σας προσβάλλει. Ἐγὼ, τὸν θεωρῶ τιμὴν μου, καὶ βλέπετε εἰς τὸ πρόσωπόν μου τὸν πολίτην Ὁσκάρ Ταμβουρνάκ, ἀπὸ τὸ Σκιν-Γοδένς, τακτικὸν καὶ ἔκτακτον ἀπεσταλμένον τῆς Αὐτοῦ Γαληνοτάτης Ὑψηλότητος τοῦ Ὑδνου.

Καὶ σταματῶν διὰ χειρονομίας τὸν κύριον Λεκόκ, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἠτομαζέτο ν' ἀπαγγεῖλῃ καὶ αὐτὸς τὸ δόνομα καὶ τὴν ιδιότητά του,

— Μῆτε μίαν λέξιν, πολίτα, εἶπε. Ἐσύρω τί θέλετε νὰ μοῦ εἰπῆτε, διότι ἔλαβα πληροφορίας ἀπὸ τὸν ἀξιότιμον Βονασών. Εἰσθε ὁ Ἀριστείδης Σαλουμή, τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου Ραφσόν, Γένκενς καὶ Σα. Ταξειδεύετε διὰ τοὺς οἶνους τῆς ὠραίας ἐκείνης χώρας, ἡ ὁποία παράγει τὰς Ἀνδαλουσίας. Ἐγὼ ταξειδεύω διὰ τὰ ἥπατα τῶν νησῶν τῆς πόλεως, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Κλεμέντιος Ἰζώρ, ὁ ὁποῖος ἐφεύρε τοὺς ποιητικὸς ἀγῶνας... Λοιπὸν, εἰμὲθα συνάδελφοι, καὶ πίνω εἰς ὑγίαν τῶν ἐρώτων σας.

Ὁ Ταμβουρνάκ κατέληξε τὴν φράσιν του, κενώσας εὐσυνειδήτως τὸ ποτήριόν του, τοῦθ' ὅπερ ἔπραξε καὶ ὁ Λεκόκ.

Καὶ τοι ἡ διήγησις τοῦ κυρίου Φουϊνὴ ἔθεσεν αὐτὸν εἰς μεγίστην ἀγωνίαν, ἐβλεπεν ἐν τούτοις τὴν ἀνάγκην νὰ συγχρωτισθῇ μετὰ τοῦ γελοίου ἐκείνου προσώπου, ὅπερ ἐμελλεν ἴσως νὰ χορηγήσῃ αὐτῷ ὠφέλιμον τινα ἐνδειξιν, καὶ ἦσθαι νὰ ὡς ἔγγιστα τὰς συγκινήσεις, τὰς συχνάκις περιγραφομένας εἰς τὰ μυθιστορήματα, ἀτυχοῦς ποιητοῦ, ὅστις εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ συνθέσῃ ἄσμα ἐπὶ τοῦ οἴνου, διὰ νὰ κερδήσῃ ὅ,τι ἀπαιτεῖται πρὸς ταφὴν τῆς συζύγου του.

— Βέβαια, συνάδελφε, εἶπεν ὅσον ἡδυνήθη φειδρότερον, ἔρχεσθε εἰς κατάλληλον περίστασιν. Φαντασθῆτε ὅτι πίπτω ἀπὸ τὴν σελήνην εἰς αὐτὸν τὸν τόπον. Οἱ προϊστάμενοί μου με στέλλουν διὰ νὰ πωλήσω Πόρτο, καὶ δὲν γνωρίζω οὔτε ἓνα γάτον. Θὰ με ὀδηγήσετε σεῖς.

— Πῶς! ἀγαπητέ μου! ἀλλ' αὐτὸ θὰ τὸ κάμω μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Γνωρίζω ἐγὼ τὸν τόπον. Ὁσάκις ἔρχομαι ἐδῶ τραγουδῶ εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Σαβινύ:

Εὐτυχεῖς κάτοικοι τῶν κοιλάδων τῆς Ἑλβετίας
χώρα μαγευτικῇ,
διαμονὴ τῆς φιλοξενίας.

Σὰς διαβεβαίω ὅμως ὅτι δὲν θὰ πωλήσῃ οὔτε μίαν μπότιλιαν. Ὅλοι εἶνε πονηρεῖς καὶ ποντικοὶ αὐτοὶ οἱ εὐτυχεῖς κάτοικοι τῶν ὠραίων τούτων κοιλάδων. Εἰς ὑγίαν σας, κύρ Φουϊνή!

— Πῶς! μῆτε ὁ Ἀγγλος τοῦ μύλου τῆς Ὑβέτ; ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόκ.

Ἦγνόει παντελῶς τί ἦτο ὁ νησιώτης οὗτος, ἔρριπτε δὲ τυχαίως τὸ ἀγκιστρὸν, ἐλπίζων ὅτι ὁ λάλος μεσημβρινὸς θὰ συνελαμβάνετο εὐκόλως.

— Μπᾶ! πραγματικῶς... δὲν τὸν ἐσυλλογίσθη αὐτὸν τὸν Ἀγγλον, εἶπεν ὁ Ταμβουρνάκ. Αὐτὸς πίνει ἀπὸ ὄλα, καὶ κατὰ προτίμησιν οἶνους Ἰσπανικοὺς. Δὲν θ' ἀπαντήσετε δυσκολίαν νὰ τοῦ φορτώσετε μίαν τονελάδα Πόρτο, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχη πολὺ οἶνόπνευμα μέσα. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην, διότι ἡ οἶναποθήκη του εἶνε πάντοτε γεμάτη, ἀλλὰ δὲν ἔχει ποτὲ ἀρκετόν. Ροφᾷ ὡς σφογγὰρι. Θὰ κάμετε καλὰ νὰ ὑπάγετε νὰ τὸν ἰδῆτε. Μόνον, πρέπει νὰ σηκωθῆτε πολὺ ἐνωρίς, διότι καθὲς ἡμέραν πρὶν κτυπήσῃ μεσημέρι εἶνε πεθαμένος ἀπὸ τὸ μεθύσι.

— Διάβολε! Λοιπὸν δὲν θὰ εἶνε καὶ

πολὺ εὐκόλον τότε νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ κανεὶς δι' ὑποθέσεις.

— Μπᾶ! Τὸν χανδακῶνουν καὶ μ' αὐτὸ ἀκόμη. Δὲν ἔχει ἀνάγκη κανεὶς παρὰ νὰ γνωρίζῃ πῶς νὰ τὸν πιᾷσῃ. Εἶνε ἓνας παρᾶξενος ιδιότροπος, ἀλλὰ καλὸ παιδί, καὶ δὲν ψιλοκυττάζει καθόλου. Αἱ στερλῖναι τρέχουν εἰς τὰ δάκτυλά του, ὅπως τὸ κονιάκ εἰς τὸν λάρυγγά του. Νᾶ! ἐγὼ τὸν ἔβαλα στὸ χέρι, ἀφοῦ ἐμιμήθηκα τὸν Γιλ-Περὲς τοῦ Παλαί-Ροαγιαλ. Λατρεῖται τὸν Βρασέρ, τὸν ὁποῖον εἶδε νὰ παριστάνῃ δύο μόνον φορὰς. Αὐτὸ εἶνε ἀξιόλογον ἐκ μέρους του, διότι γενικῶς οἱ Ἀγγλοι δὲν ἔχουν κλαίσθησιαν διὰ τὴν ἀνωτέραν φιλολογίαν. Τότε, ἐκολάκευσα τὴν μανίαν του, ἐτραγούδησα τὸ ἄσμα τοῦ Βρασιλιανοῦ. Γνωρίζετε τὸ ἄσμα τοῦ Βρασιλιανοῦ, ἀξιόχαστε Φουϊνή; Ὁχι. Μὴ φοβεῖσθε, διότι δὲν θὰ σας τὸ τραγουδήσω. Σὰς ἔλεγα λοιπὸν, συνάδελφε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ταμβουρνάκ, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν κύριον Λεκόκ, σὰς ἔλεγα λοιπὸν, ὅτι τὸν ἔβαλα στὸ χέρι. Μοῦ παρήγγειλε δώδεκα δωδεκάδας πλακοῦντας διὰ τὸν χειμῶνά του. Λοιπὸν καὶ σεῖς ἠμπορεῖτε νὰ ὑπάγετε με θάρρος διὰ τοὺς οἶνους. Χρειάζεται νὰ ποτίσῃ τοὺς πλακοῦντάς μου.

— Κατοικεῖ λοιπὸν εἰς τὴν ἐξοχὴν ὅλον τὸ ἔτος;

— Ἐρωτήσατε δι' αὐτὸ τὸν κύρ Φουϊνὴ, διότι ἐγὼ δὲν ἔρχομαι ἐδῶ παρὰ εἰς τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς. Τώρα ὅμως εἶνε δύο ἔτη, ποῦ τὸν εὗρισκω πάντα εἰς τὴν θέσιν του, καὶ πάντοτε μεθυσμένον ὅσον τριάντα ἑξ χιλιάδες ἀνθρώποι. Πρέπει νὰ τοῦ ἀποδώσωμεν τὴν δικαιοσύνην αὐτῇ.

— Ἀν μεθᾷ, τὸ κάμνει διότι ἔχει τοὺς λόγους του, εἶπε μετὰ τινος πόνου ὁ πρόην συνεταῖρος τοῦ ἀτυχοῦς Λερέ.

Ὁ κύριος Λεκόκ ἠνόνησεν ἀμέσως ὅτι ὁ συστηματικὸς οὗτος καταδότης τῶν κακολογιῶν τοῦ τόπου, ἐζήτησε μικρὰν ἀπορμήν, ὅπως ἐπαναρχίσῃ τὴν διήγησιν, καὶ συνεπῶς ἔσπευσε νὰ χορηγήσῃ τοιαύτην διὰ τὰς κακοθυλόους φλυαρίας του.

— Μήπως ὑποφέρει ἀπὸ θλίψιν τῆς κερδίας; εἶπε μειδίω.

— Αὐτός! Παραμύθια! ἀπήντησεν ὁ Φουϊνὴ. Δὲν ἀγαπᾷ καὶ δὲν ἠγάπησε ποτὲ ἄλλο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ ποτόν. Ἀπὸ τύφους τῆς συνειδήσεως περισσότερο.

— Τύφεις! Πῶς! Νομίζετε ὅτι ἐκαμε κακούργημα, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐπιβαρύνει τὴν συνειδήσιν;

— Ἐν ἡ περισσότερα, δὲν ἠξέσχω τίποτε, λέγω ὅμως ὅτι ἡ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶνε πρᾶγμα φυσικόν. Πρωτόν, δὲν βγαίνει ποτέ, καὶ δὲν βλέπει κανένα ἄλλον ἀπὸ τοὺς μυλωνάδες του, οἱ ὁποῖοι μοῦ φαίνονται ὅτι δὲν ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ αὐτόν. Ἐπειτα, προσκαλῶ ὅποιον δήποτε νὰ μοῦ εἰπῇ τί ἦλθε νὰ κάμῃ ἐδῶ.

— Ἀπὸ πόσον καιρὸν εἶνε ἐδῶ;

— Ἀπὸ δέκα ὀκτῶ μηνῶν, καὶ ἦλθε χωρὶς νὰ μάθουν ποτὲ τὸ διατί. Ὁ μύλος τῆς Ὑβέτ ἐπωλεῖτο, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸν

ἤθελε, διότι ἡ οἰκοδομὴ κατακυλῆ καθ' ἡμέραν... καὶ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ εἶχε ἀποκτήσει καὶ κακὸν ὄνομα, διότι τὸν καιρὸν τῆς συμμορίας τῶν Θερμαστῶν ἔγειναν ἐκεῖ φοβερὰ κακουργήματα. Ἐνα πρωί, ἓνα πρόσωπον ἀπὸ τοὺς Παρισίους τὸν ἠγόρασε, καὶ ὄχι ἀκριβὰ, καὶ ἐπλήρωσε τοῖς μετρητοῖς, χωρὶς νὰ εἰπῇ τί ἤθελε νὰ τὸν κάμῃ. Δέκα πέντε ἡμέρας κατόπιν, ὁ Ἀγγλος ἔφθασε μὲ τὸν σιδηρόδρομον, μὲ ἓν εἶδος ὑπνέτου, ὁ ὁποῖος ὡμοίαζε μὲ πίθηκα. Ὁ αὐθέντης καὶ ὁ δοῦλος πῆγαν νὰ καθήσουν μέσα εἰς μίαν μεγάλην μπαράκκν, ἡ ὁποία ἦτον δίπλα εἰς τὸν μῦλον, ἓνα ἐρείπιο. πού ἡ στέγη τοῦ σταζει.

— Μεγαλῶνετε τὰ πράγματα, κύρ Φουϊνὴ, δὲν σταζει παρὰ εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα. Τὸ ἰσόγειον καὶ τὸ πρῶτον πάτωμα εἶνε καλοδιωρθωμένα. Παντοῦ ὑπάρχουν τάπητες, ἀπῆντησεν ὁ Ταμβουρνάκ.

— Μάλιστα, φαίνεται ὅτι ἠγόρασεν ἔπιπλα. Μὲ τί χρήματα; Δι' αὐτὸ θὰ τοῦ ζητήσῃ λόγον μίαν ἡμέραν ὁ εἰσαγγελεύς. Καὶ οἱ μυλωνάδες, πού ἔβαλεν εἰς τὸν μῦλον, δὲν θὰ εὐγουν' καὶ αὐτοὶ ἀσπροπρόσωποι.

— Μυλωνάδες; Μὲ κάμνετε ν' ἀπορῶ! ἀνέκραξε φιλοσκομῶνως ὁ Ταμβουρνάκ.

— Καλὰ! ὁποῖος ζήσῃ θὰ τὰ ἰδῇ. Δὲν ἀλέθεται συχνὰ σιτάρι εἰς τὸν μῦλον τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ ξενοδόχος ἡμηνέφξε τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου καὶ ἀνεφώνησε:

— Κύριε Ταμβουρνάκ, ὁ φαρμακοποιὸς καὶ ὁ κτηνίατρος σὲ περιμένουν εἰς τὸ καφενεῖον διὰ μίαν παρτίδα εἰς ἐξήντα καρχαμπόλες.

— Ἐρχομαι, εἶπεν ὁ δειγματολόγος. Ζητῶ συγγνώμην, συνάδελφε, τὸ σφικριστήριο εἶνε πρᾶγμα ἱερὸν.

Καὶ ἐγένετο ἄφαντος, ἄφεις τὸν κύριον Λεκὸν μόνον μετὰ τοῦ Φουϊνῆ.

ΛΖ'

Ἡ μετὰ μεσημβρίαν δὲν ἦτο γόνιμος πληροφοριῶν διὰ τὸν κύριον Λεκὸν ὅσον ἡ πρωία, μάλιστα δὲ τὸ τέλος τοῦ προγεύματος οὐδὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς προσδοκίας τῆς ἐνάρξεως αὐτοῦ.

Ὁ κύριος Φουϊνὴ, ὅστις οὐδὲν ἄλλο ἐζήτησε κατ' ἀρχὰς ἢ νὰ φλυαρίσῃ, κατέστη σκυθρωπὸς καὶ ἐπιφυλακτικὸς ἅμα ὡς ἀνεχώρησεν ὁ Ταμβουρνάκ.

Ὅπως ὅλοι οἱ χολερικοί, ὅταν ἔπινε, καθίστατο μελαγχολικός, ὁ δὲ καμπανίτης, ἀντὶ νὰ τὸν φαιδρύνῃ καθίστα αὐτὸν κατηρῇ. Ἐπὶ πλέον ἡ ματαιοδοξία αὐτοῦ εἶχε τρωθῇ ἐκ τῶν ἀνοικειῶν ἀστεϊσμῶν τοῦ δειγματολόγου τῶν πλακούντων, καὶ ἔπινε μένεα ἐναντίον του, διότι ἐφάνη καλλίον αὐτοῦ πληροφορημένος περὶ τοῦ Ἀγγλου καὶ τοῦ μύλου τῆς Ὑβέτ.

Ὁ ἀνακίδης Γάσκων κατάρθρωσε νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τοῦ προσώπου τούτου, τὸ ὁποῖον ὁ Φουϊνὴ διεκήρυττεν ὡς ὑποπτον

ἐκ πρώτης ὄψεως, καίτοι δὲν ἐγνώριζεν αὐτὸν ἢ ἐκ φήμης.

Τοῦτο ἤρκει ἵνα δυσανεστήσῃ τὸ γερόντιον, ὅπερ ἤθελε νὰ ἔχῃ τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον τοῦ συλλέγειν καὶ διαδίδειν τὰς ἐν τῷ τόπῳ κυκλοφορούσας κακολογίας καὶ συκοφαντίας.

Ἐνόσφ ὁ φίλερις πολίτης καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν πλακούντων τοῦ ἥπατος τῶν νησσῶν εὕρισκοντο ἀπέναντι ἀλλήλων, ὁ κύριος Λεκὸν ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ νὰ ὑφαρπάξῃ νέας πληροφορίες, ἐξερεθίζων τὸν ἓνα κατὰ τοῦ ἄλλου. Ἀποῦ ὅμως ἔληξεν ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν δύο μεταδοτῶν τῶν κακολογιῶν, ὁ ἐναπομείνας ἐπροφυλάχθη καὶ εἰς οὐδεμίαν πλέον ἀπῆντησε πρόκλησιν.

Μάτην ὁ κύριος Λεκὸν ἐπ' ἀνέφερε τὴν συνδιάλεξιν ἐπὶ τοῦ ἀτυχοῦς Λερέ, καὶ ἔρριπτε, προκειμένου περὶ τοῦ Ἀγγλου, ὑπαινιγμούς, προωρισμένους ἵνα προκαλέσωσι διασαφηστικὰς ἀπαντήσεις, ὁ Φουϊνὴ ἔμενε τεθωρακισμένος ἐν ἀπολύτῳ σιωπῇ.

Ὁ κύριος Λεκὸν ἠναγκάσθη μάλιστα, ἐκ συνέσεως, νὰ μεταβάλλῃ ὁμιλίαν, διότι ἐνόμισεν ὅτι ὁ πρῶν ἐμπορος τῶν ὑφασμάτων ἤρχιζε νὰ δυσπιστῇ πρὸς αὐτόν, καὶ ὅτι ὀλίγον ἔτι καὶ θὰ τὸν ἐξελάμβανεν ὡς κατασκοπὸν.

Διέτρεχεν ὡς ἐκ τούτου κίνδυνον νὰ καταγγελθῇ εἰς τὴν χωροφυλακίαν.

Ὅθεν τὸ τέλος τῆς συνδιάλεξεως περιεστράφη ἐπὶ τῶν κατοίκων τοῦ Σαβινὺ καὶ τῶν πλησίον δήμων.

Προκειμένου περὶ τῶν συμπολιτῶν του, ὁ κύριος Φουϊνὴ ἐφάνη ἀφειδῆς, μηδεμίαν κακὸβουλον διάδοσιν παραλείψας.

Κατ' αὐτόν, ὁ δῆμαρχος ἦτο πωλημένος εἰς τὴν Ἀρχήν, ὁ ἀγοφύλαξ ἔσχιζε τὰς ἐκθέσεις αὐτοῦ ὅταν τὸν ἔδωροδούκουν, ὁ παντοπώλης ἀνεμίγνυνε εἰς τὸν καφὸν αὐτοῦ βώλους λεπίδας εἰς σχῆμα καφφέ, καὶ ἐπῶλε σοκολάταν μειμιγμένην μὲ πριονίσματα ξύλου, ἡ σύζυγος τοῦ φαρμακοποιοῦ εἶχε σχέσεις μὲ τὸν κτηνίατρον, ὅλοι οἱ ἰδιοκτῆται ἦσαν κατεστραμμένοι, ὅλοι οἱ ἐμποροὶ ἦσαν εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ χρεωκοπήσωσιν!

Ὁ δηλητηριώδης εἰσοδηματίας, δὲν ἐφείσθη οὐδ' αὐτοῦ τοῦ ξενοδόχου, ὅστις παρεῖχεν αὐτῷ τόσον ἐκλεκτὰ προγεύματα ἄντι τεσσαράκοντα σολδίων.

Διεκήρυξε σαφῶς ὅτι ὁ Βονασὼν ἦτο φαρμακευτῆς προνομιοῦχος, καὶ τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Μεγάλης Ἐλάφου», ρυπαρὸν ξενοδοχεῖον.

Ὅσον ἀφώρα τοὺς πυργοδεσπότης ἦτο ἔτι γεῖρον.

Οὕτε εἰς ὑπῆρχε, κατ' αὐτόν, ὅστις δὲν διέπραξε τὰς μεγαλειτέρας ἀτιμίας.

Οἱ κομφοὶ πύργοι καὶ αἱ νεόδμητοι ἐξοχικαὶ οἰκίαι ἦσαν ἐνδιακτῆματα ληστῶν καὶ κακούργων.

Εἶπε τόσα κακά, ὥστε ὁ κύριος Λεκὸν ἐπὶ τέλους ἐπίστευσεν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ δώσῃ μεγάλην σπουδαιότητα εἰς ὅσα ὁ εἰδεχθὴς οὗτος ἄνθρωπος εἶπε περὶ τοῦ Ἀγγλου, ὅστις ἔπινε τόσον πολὺ.

Ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ κύρ Φουϊνὴ, ἵνα περιφέρηται καὶ κατασκοπεύῃ, κατὰ τὴν ἀξίειπαινον συνήθειάν του, ὁ δὲ κύριος Λεκὸν ἵνα ἐπιχειρήσῃ ἐντὸς τῆς κωμπολέως ἐκδρομὴν, ἥτις δὲν ὑπῆρξε μακροχρόνιος.

Οὐδὲν ἔπεθόμει νὰ εὕρῃ παραγγελίας, καὶ δὲν ἤλπιζε ν' ἀντλήσῃ ὠφελίμους πληροφορίες.

Ἀποῦ ἐπεσκέφθη τὰς οἰκίας τῶν εὐπόρων πολιτῶν, ἔνθα οὐδεὶς τῷ ἔκαμε παραγγελίαν τινά, καὶ τὰ καταστήματα, ἔνθα ἔμαθεν, ὅτι τὸ ἐμπόριον τοῦ Σαβινὺ προμηθεύεται Μαλάγα καὶ Μαδέρα ἐκ τῆς προμηθεύεται Σήττης, ἥτις κατασκευάζει θαυμασίως ὅλους τοὺς ξενικοὺς οἶνους, ὁ πρῶν Ναβάβ ἐσκέφθη νὰ ἐπανεύρῃ τὸν Τουλουσινόν, ἵνα προσπαθήσῃ νὰ λάβῃ καλλιτέρας πληροφορίες περὶ τοῦ μύλου τῆς Ὑβέτ καὶ τῶν κατοίκων αὐτοῦ.

Ἐπορεύθη ἵνα τὸν ζητήσῃ εἰς τὸ καφενεῖον, ἀλλ' ὁ Ταμβουρνάκ, ἀποῦ ἐκέρδησε πέντε ἔως ἐξ παρτίδας εἰς τὸ σφικριστήριο, καὶ ἐξετέλεσε, χειροκροτούντων τῶν παρευρισκομένων, διαφόρους σωματικὰς ἀσκήσεις, ἐπ' ἀνέλαβε τὴν ἐκδρομὴν του, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πωλήσῃ πλακούντας τινας, καὶ διηυθύνθη, τερετίζων ἄσμά τι πρὸς τὸ Λογγεουμῶ, ἔνθα ἐμελέτα νὰ διανυκτερεύσῃ.

Ὡς ἐκ τούτου ὁ κύριος Λεκὸν ἔμενε μόνος μέχρις οὗ ἤθελε σημάνει ἡ ὥρα νὰ πορευθῇ εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν τῷ Πιεδούσῃ συνέντευξιν.

Ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὁ στρατιώτης συνηντήθησαν πλέον ἢ ἅπαξ ἀπὸ τῆς πρωίας εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Σαβινὺ, ἐννοεῖται δέ, ὅτι οὐδὲν ἔφανέρωσαν ὅτι γνωρίζοντα.

Ἐν τούτοις ὁ ἀρχηγὸς ὑπελόγιζε μετὰ βεβαιότητος, ὅτι ὁ Πιεδούσας θὰ ἐκόμιζεν αὐτῷ τὸ ἐσπέρως εἰδήσεις, ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Ἐκκλησίας, διότι εἶχε μεγάλην πεποιθήσιν εἰς τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὴν δεξιότητα αὐτοῦ.

Μέχρις οὗ συναντήσῃ αὐτόν, ἀνελογίζετο τὰς καταθλιπτικὰς λεπτομερείας, ἃς ὁ κύριος Φουϊνὴ τῷ εἶχε δώσει περὶ τοῦ ὀδυνηροῦ τέλους τοῦ ἀρχαίου συνεταίρου του.

Τὰ χαρακτηριστικὰ μισητοῦ ἀντερastoῦ, χρηρηγηθέντα ὑπὸ τοῦ τεθνεῶτος, δύο ὥρας πρὸ τοῦ θανάτου του, ἦσαν ἀρκούντως σαφεῖ καὶ πιστά, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀπατηθῇ τις.

Ἀναμφιλέκτως ὁ μελαγχροινὸς νεανίας, τὸν ὁποῖον ἡ Ἀγγλὶς ἐπέμενε νὰ δέχεται, παρὰ τὴν ρητὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ προστάτου αὐτῆς, ὁ ρωμαλέος εἰκοσιεταετῆς νέος, ἦτο ὁ Λουδοβίκος Λεκὸν.

Ὁ Τολβιάκ δὲν εἶχεν οὕτε τὴν ἡλικίαν οὕτε τὴν φυσιογνωμίαν ἐρωτολήπτου, οὐδὲν ἀπεδείκνυνεν ἄλλως τε, ὅτι ἐφοῖτα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ.

Ἀπεναντίας τὰ πάντα συνέτρεχον ἵνα ὑποδείξωσι τὸν Λουδοβίκον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ